

ת"פ 7860/01/13 - מדינת ישראל נגד עדואן הייב, איוב הייב, תמיר הייב

בית המשפט המחוזי בנצרת

11 ספטמבר 2014

ת"פ 7860-01-13 מדינת ישראל נ'

הייב(עציר) ואח'

בפני כבוד סגן הנשיא, השופט - תאופיק כתילי

המאשימה מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז צפון

נגד

הנאשמים

1. עדואן הייב

2. איוב הייב

3. תמיר הייב

נוכחים:

בשם המאשימה - עו"ד רז ולטר

בשם הנאשם 1 - עו"ד אבי מוסקוביץ מטעם הסנגוריה הציבורית

בשם הנאשם 2 - עו"ד גיל משה

בשם הנאשם 3 - אין הופעה

הנאשמים - הובאו [ע"י הליווי]

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשמים לפניי הודו בעובדות כתבי אישום מתוקנים, מיום 21.10.13 (כתב האישום המתייחס לנאשם 1) ומיום 02.12.13 (כתב האישום המתייחס לנאשמים 2-3) (להלן ביחד: "כתבי האישום"), והורשעו, על-פי הודאתם, בביצוע העבירות הבאות:

נאשם 1 -

- הריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").
- קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.
- נשיאת נשק ותחמושת שלא כדין, לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק.
- ירי באזור מגורים, לפי סעיף 340 לחוק.

עמוד 1

נאשם 2 -

- קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.
- החזקה ונשיאה של נשק ותחמושת שלא כדין, לפי סעיף 144 (ב) רישא לחוק.

נאשם 3 -

- סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא לחוק.
- איומים, לפי סעיף 192 לחוק.
- אי מניעת פשע, לפי סעיף 262 לחוק.

2. בנוסף, הורשע נאשם 3 גם בעבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(ב) לחוק, לאחר שביקש לצרף לתיק זה כתב-אישום נוסף, אשר הוגש נגדו עקב הפרת תנאי מעצרו.

כתבי האישום

3. על-פי המפורט בכתבי האישום, הנאשמים 1 ו-3 הינם אחים. הנאשם 2 הוא בן דודם. ו' ב' מ' ה', יליד 1988 (להלן: "המנוח"), היה תושב כפרם של הנאשמים, וגר בסמוך לביתם של הנאשמים 1 ו-3.

4. על-פי המפורט באישום השני, כמספרו בכתב האישום המקורי (להלן: "האישום השני"), מספר חודשים לפני חודש אוקטובר 2012, נתגלע סכסוך בין המנוח לבין הנאשם 3. במהלך חודש אוקטובר 2013 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם 3 לביתו של המנוח, ואמר לאמו של המנוח, פתחיה הייב (להלן: "פתחיה"), שתמסור לו שיתרחק מבחורה שהינה קרובת משפחתו של הנאשם 3, אחרת ישלח הנאשם 3 אנשים לרצוח את המנוח. בהמשך, הגיע למקום אחיו של המנוח, ראמי מורג'אן (להלן: "ראמי"), ואז פרץ עימות מילולי בינו לבין הנאשם 3, במהלכו חזר הנאשם 3 ואיים לרצוח את המנוח או לשלוח אנשים שירצחו אותו. בנוסף, איים הנאשם 3 בפגיעה נוספת במשפחתו של המנוח, באמרו שאם יקרה להם משהו, הוא יהיה אחראי לכך.

5. על-פי המפורט באישום השלישי, כמספרו בכתב האישום המקורי (להלן: "האישום השלישי"), בלילה שבין 4 ו-5 בדצמבר 2012, הושלך רימון יד לביתם של הנאשמים 1 ו-3 (להלן: "הבית"). הרימון גרם נזק לבית אך איש לא נפגע.

הנאשמים וחלק מבני משפחתם חשדו, שהמנוח הוא שהשליך את הרימון לעבר ביתם. בתגובה, קשרו הנאשמים קשר לנקום במנוח ובמשפחתו בירי על ביתם, ותכננו את המעשה בפגישות שערכו בחדר הנמצא בקומה הראשונה בבית, ביום 05.12.12 (להלן: "הקשר"). לצורך מימוש מטרות הקשר, הביא הנאשם 1 אל החדר בו נפגשו הנאשמים רובה אוטומטי מסוג M-16 ארוך וכן תחמושת ומחסניות לרובה (להלן: "הנשק והתחמושת"). הנאשם 1 ניקה את הנשק בנוכחותם של הנאשמים 2 ו-3 ולאחר מכן החזיר את הנשק למקום מסתור. בהמשך, ולצורך קידום הקשר, דאג נאשם 1 להביא לבית את הנשק וכן רובה נוסף, מסוג M-16 מקוצר (להלן: "הנשק הנוסף"). בפגישה נוספת שקיימו

הנאשמים בשעת ערב של יום ה-05.12.12, במטבח הבית, ניקו הנאשמים 1 ו-2 את שני כלי הנשק שהוזכרו לעיל, והכינו אותם לביצוע הירי המתוכנן לעבר ביתו של המנוח. במועד זה נשא הנאשם 2 את הנשק הנוסף, בלא רשות כדין להחזקתו ונשיאתו.

הנאשמים 1-2 קשרו את הקשר, תכננו את הירי ועשו את המעשים שתוארו לעיל, במטרה לירות כמות גדולה מאוד של יריות לעבר ביתו של המנוח בשעת לילה, בידיעה שהדבר יכול לפגוע באחד מבני המשפחה ולגרום לו לחבלה חמורה או למוות. הנאשם 3 ידע על כוונתם זו ולא נקט באמצעי כלשהו למנוע את מעשיהם.

6. בחצות הלילה שבין ה-5 ל-6 בדצמבר 2012 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם 1 יחד עם אדם נוסף (להלן: "היורים"), סמוך לביתו של המנוח כשהם חמושים בשני כלי הנשק - הנשק והנשק הנוסף, במחסניות ובכדורים, במטרה לירות לעבר ביתו של המנוח, על פי התכנון. באותו לילה, שהה המנוח אצל דודיו המתגוררים בסמוך לבית מגוריו הוא, ובסמוך לחצות הלילה הוא הלך מחצר בית הדודים לחצר ביתו.

היורים עמדו על הכביש הסמוך לבית המנוח, והנאשם 1 קרב לשער הכניסה לחצר בית המנוח, בה היה המנוח באותו זמן. בשעה 00:10, בקירוב, החלו היורים לירות לעבר שער הכניסה לחצר בית המנוח, אל החומה שהקיפה את בית המנוח ואל הקומה השנייה של הבית בה היו אותה שעה חלק מבני משפחתו של המנוח. היורים המשיכו לירות, בחלק מהמקרים ירי אוטומטי, והנאשם 1 אף החליף מחסניות והמשיך בירי. בסך הכול ירו השניים לפחות 105 יריות לעבר בית משפחת המנוח. יריות רבות פגעו, בין היתר, בקומה השנייה של הבית, בחומת הבית, ואף עברו דרך שער הכניסה לחצר, שהיה פתוח, ופגעו בתוך חצר הבית, בידיעה שהיריות עלולות לפגוע במנוח או בבני משפחתו ולגרום להם לחברה חמורה או אף למוות.

אחד מהקליעים שנורו פגע בחזהו של המנוח, שהיה בחצר הבית, סמוך לשער הכניסה לחצר. הקליע פגע בריאתו הימנית של המנוח, ויצא מגבו. בהמשך, ולאחר שבני משפחתו של המנוח הזעיקו אמבולנס, הם פינו את המנוח ברכב לתחנת דלק סמוכה, כפי שהתבקשו, כדי להעביר אותו לאמבולנס. המנוח הועבר לאמבולנס, ובהמשך לניידת טיפול נמרץ, והובהל במצב קריטי לבית החולים "זיו" בצפת. בבית החולים נותח המנוח, במטרה לנסות להציל את חייו לאור כמות הדם שאיבד והנזק הקשה שנגרם לריאתו הימנית ולכלי הדם בחזהו. במהלך הניתוח קיבל המנוח עשרות מנות דם, ולאחר מכן הועבר למחלקת טיפול נמרץ. שעות ספורות לאחר מכן נפטר המנוח כתוצאה מפגיעת הקליע, שגרם לנזק חמור לריאה הימנית ולאיבוד כמות גדולה של דם.

7. באשר לכתב האישום שצורף, הנוגע לנאשם 3, מפורט כי ביום 05.03.13 החליט בית המשפט כאן, בתיק מ"ת 7862-01-13, שניתן לשחרר את המשיב לחלופת מעצר בתנאים מגבילים, בחווה שבבעלות ציון חדד בישוב חד נס (להלן: "החווה"). בלילה שבין 22.12.13 ו-13.12.13, יצא הנאשם מהחווה, בה היה אמור לשהות באותה עת על פי תנאי שחרורו, ונסע יחד עם יאסר הייב לטבריה. בשעה 01:30 בקירוב היה הנאשם ברכב ברח' הגליל שבטבריה יחד עם יאסר הייב, ונתפס על ידי שוטרים.

תסקיר שירות המבחן לגבי נאשם 1

8. נאשם 1 הוא רווק בן 21, בן למשפחה בת שמונה נפשות ובוגר 11 שנות לימוד. לימודיו הופסקו עקב מעורבות קודמת בפלילים ושהייתו במעון.

הנאשם סובל מבעיות בריאותיות. במישור הרגשי שיתף את קצינת המבחן בחוויה טראומטית, לאחר שאיבד את חברו הטוב, אשר ככל הנראה שם קץ לחייו. כמו כן, בהתייחסו לעבירות, ביטא בפני קצינת המבחן תחושת כאב, צער וחרטה, הוסיף כי הוא מתקשה להתמודד עם תוצאות מעשיו ושיתף אודות מחשבות אובדניות.

9. עוד מפורט בתסקיר, כי הנאשם 1 נוטל אחריות למיחוס לו, ומסביר כי התנהלותו היא פועל יוצא של חוויה מאיימת, פוגענית ומכעיסה שחווה בעת שהושלך רימון לעבר ביתו. הנאשם 1 שלל כל כוונה לפגוע בגופו של המנוח, וציין כי פעל מתוך רצון לבטא את זעמו ונקמתו, ועל מנת להעביר מסר וסימון גבול.

10. קצינת המבחן התרשמה, כי נאשם 1 פועל מתוך רמת תפקוד ומסוגלות נמוכה; הוא גדל בתנאים משפחתיים מורכבים, ללא דמות הורית מכילה וחיובית; ושהוא פועל מתוך מערכת ערכים מעוותת הרואה בכוחניות כדרך להשגת ביטחון ומשמעות. כן ציינה, כי לנאשם 1 קושי בוויסות רגשי, וכאשר הוא חש איום על הערכתו העצמית, הוא נוהג באופן תוקפני ללא בקרה. לסיכום ציינה, כי בהעדר מודעות עצמית וטיפולית אין שירות המבחן בא בהמלצה טיפולית לגביו.

טיעוני המאשימה

11. בטיעוניו לעונש ציין בא-כוח המאשימה את התכנון שקדם לירי, את הפגישות שקיימו הנאשמים לצורך קידום הקשר והכנת כלי הנשק, כשבהקשר זה ציין שנאשמים 1-2 נטלו חלק פעיל בהכנה ואילו נאשם 3 נכח במפגשים, ידע על כוונות השניים ולא עשה דבר כדי למנוע את המעשים. כן ציין את העובדה שלנאשם 2 לא מיוחס מעשה הירי עצמו.

עוד ציין בא-כוח המאשימה, את מספר היריות הרב ואת התוצאה הקטלנית, את התכנון המוקדם ואת העובדה שהתגובה בירי על חשד לפגיעה הפכה למחזה נפוץ במחוזותינו, הדורש תגובה עונשית שתהווה הרתעה ראויה, ותשקף את הגמול ההולם על מעשה הפוגע בערכים של קדושת החיים ושמירה על ביטחון הציבור.

12. באשר לנאשם 1, הגישה המאשימה אל גיליון המרשם הפלילי שלו ואת גזר-הדין בת"פ 15474-10-09 (שלום צפת), במסגרתו הוטל עליו עונש של מאסר מותנה שהוא בר הפעלה. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, ציינה המאשימה את התכנון וההכנה, את חלקו המרכזי של נאשם זה בכל שלבי הביצוע, ואת הסיכון שנטל לגרימתה של תוצאה קטלנית, אשר למצער התממשה בסופו של דבר. לדבריה, העובדה שהמניע למעשים הוא ברצון לנקום מהווה שיקול לחומרה, נוכח הצורך להרתיע מפני התנהגות מסוג

מזה.

עוד נטען, כי הנשק שבאמצעותו בוצע הירי לא נמסר לידי המשטרה ועודנו "מסתובב" וטומן בחובו סיכון לפגיעה בחפים מפשע.

באשר למתחם הענישה, הפנתה המאשימה לפסיקה במקרים דומים, וטענה כי לגבי מעשיו של נאשם 1 יש להעמידו על הטווח שבין 16 ל-20 שנות מאסר. בתוך מתחם זה, בהתחשב בעברו הפלילי של הנאשם 1, בעובדה כי ההודאה לא ניתנה בהזדמנות הראשונה ובהעדר נסיבות להקל, נטען כי יש להשית על נאשם 1 עונש של 20 שנות מאסר, וכן הפעלת המאסר המותנה במצטבר לעונש זה, הטלת מאסר על תנאי וחייבו בפיצוי משפחת המנוח בסכום משמעותי.

13. בהתייחסו לנאשם 2, ציין בא-כוח המאשימה כי חלקו במעשים, אף כי הוא קטן בהשוואה לחלקו של נאשם 1, אינו שולי, ושהוא היה שותף מלא לקשירת הקשר, ולמעשי התכנון וההכנה שקדמו לירי. כן ציין, כי הנשק שבו טיפל נאשם 2 ושבאמצעותו נורה המנוח לא הוסגר לידי המשטרה.

בהתייחסו למתחם הענישה ההולם ציין, כי לאור המכלול יש מקום להעמיד את המתחם על הטווח שבין שלוש לחמש וחצי שנות מאסר, תוך שביקש לאבחן מקרה זה מתיקים אחרים של עבירות נשק אשר לא כללו קשר לירי ולא הסתיימו בתוצאה קטלנית, כפי שקרה במקרה דנן. לפיכך, בהינתן נסיבותיו האישיות של נאשם 2, שאינן יוצאות דופן לטעמו, ובהינתן כי הודאתו ניתנה לאחר שקוימו חמישה דיוני הוכחות, ביקש להטיל על נאשם 2 עונש שלא יפחת מארבע שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס. כן ביקש לחייבו בפיצוי לטובת בני משפחת המנוח.

14. באשר לנאשם 3, בא-כוח המאשימה עמד על הערכים החברתיים שנפגעו עקב האיומים שהשמיע כלפי המנוח במטרה להרחיקו מאישה מסוימת, וציין כי הוא ביצע את העבירות מתוך תחושה של "חזק מול חלשים". באשר להרשעתו בעבירה של אי מניעת פשע, בא-כוח המאשימה ציין, כי מעורבותו של נאשם 3 וידיעותיו ביחס לקשר ולמעשי התכנון וההכנה היו מבוססות, ושאינן מדובר בידיעה ערטילאית של אדם נייטרלי. לדבריו, מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם 3 נע בין שנה וחצי לארבע שנות מאסר בפועל, ושבהינתן עברו הפלילי המכביד, יש להעמיד את עונשו על הרף הגבוה של המתחם, כשבנוסף יש להפעיל את המאסר המותנה שהוטל עליו בת"פ (שלום נצרת) 1795/08, במצטבר לעונש אחר. כן ביקש להטיל על נאשם 3 מאסר על תנאי, קנס ולחייבו בפיצוי לטובת משפחת המנוח, על-פי חלקו.

ביחס לעבירה של הפרת הוראה חוקית, נטען כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לארבעה חודשי מאסר, כשבמקרה דנן יש להטיל עונש ברף הגבוה בנוסף לעונש שיוטל על נאשם 3 בגין האישום העיקרי.

15. אחותו של המנוח, הגב' רשא הייב, העידה, במסגרת הטיעונים לעונש. בעדותה סיפרה על אחיה, שהיה לדבריה אדם טוב ואהוב על הבריות, סיפרה כיצד סייע בפרנסת המשפחה וכיצד סייע לאמם, שחייה אינם קלים. כן סיפרה, כי מותו של האח השפיע באופן קשה על מצבה הנפשי שלה ושל אמה.

16. גם האם, פתחיה, העידה בבית המשפט, וסיפרה בכאב כיצד נאלצה, עקב האירוע, לעזוב את ביתה

בטובה ולהתגורר בשכירות בסחנין, תוך שהוא מלווה כספים על מנת לעמוד בתשלומי השכירות. עוד העידה, כי לא רצתה בהסכם הסולחה, אולם הסכימה בסופו של יום עקב לחצם של גיטיה, כשלדבריה: "שום פיצוי כספי לא יפצה אותי".

טיעוני הנאשם 1

17. בא-כוח הנאשם 1 הגיש לבית המשפט תמונות המתעדות את הנזק שנגרם לביתם של הנאשמים עקב זריקת הרימון, ובטיעונו התייחס למנוח כמי שאחראי לאירוע זה. תגובתו של נאשם 1, לדבריו, לא באה על מנת לפגוע, אלא על מנת להעביר מסר של סלידה והרתעה, והראיה היא שהירי בוצע לעבר חומה ולא לעבר אנשים. כן נטען, כי המנוח והנאשם 1 היו חברים, שהנאשם 1 מתייסר על מותו של המנוח, ושיש ליתן משקל להודאתו, חרף השלב בו ניתנה, וזאת בהינתן מצב הראיות בתיק והיותו תיק המושתת על ראיות נסיבתיות בלבד.

סנגורו של נאשם 1 סבור, כי בנסיבותיו של מקרה זה מתחם העונש ההולם את מעשיו של נאשם 1 נע בין חמש לשמונה שנות מאסר, תוך שהוא מפנה לפסיקת בתי המשפט, כשבתוך מתחם זה יש לגזור את עונשו של נאשם 1 ברף הנמוך.

טיעוני הנאשם 2

18. סנגורו של נאשם 2 ציין בטיעונו, כי מעורבותו של מרשו באירוע מסתכמת, למעשה, במעשי ההכנה בלבד. מעבר לכך ציין, כי יש להתחשב ברקע לביצוע העבירות, ובפרט אמונתו של נאשם 2 כי איש מבני משפחת המנוח הוא שזרק את הרימון לעבר בית משפחתו. לדבריו, על רקע זה יש לראות במעשים כ"מגננה" שמטרתה להפחיד את הצד השני. כן טען, כי לא ניתן לשקול כנגד מרשו את העובדה שהנשק בו טיפל לא הוסגר לידי גורמי האכיפה, שכן כתב האישום אינו מייחס למרשו את הבאת הנשק או את השימוש בו.

19. בהתייחסו לנסיבותיו האישיות של הנאשם 2 ציין, כי מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, צעיר, ששירת בצה"ל משך שנה וחצי. נאשם זה נקלע לסיטואציה ללא תכנון ארוך ומורכב, ואחר מכן לא נטל חלק בביצוע הירי. לפיכך, ביקש לקבוע כי מידת אשמו של נאשם 2 היא ברף הנמוך.

טיעוני נאשם 3

20. בא כוח הנאשם 3 ציין את חלקו הקטן של מרשו באירוע, ואת העובדה כי לא יוחסה לו עבירה של קשירת קשר. לדבריו, נאשם 3, להבדיל מן הנאשמים האחרים, לא ידע על שעתיד להתרחש, כך שכל

אשמו בכך שלא דיווח למשטרה בזמן אמת על ששמע מפי הנאשמים האחרים. מעבר לכך, באשר למיוחס לנאשם 3 באישום השני ציין הסנגור, כי אלמלא מעורבותו המזערית באישום השלישי הוא היה עומד לדין בפני בית משפט השלום.

21. בהתייחס לנסיבותיו האישיות של נאשם 3, ציין סנגורו כי מדובר בבחור צעיר, יליד 1980, שמצבו הכלכלי קשה, שעברו הפלילי אינו רלוונטי לאישומים כאן, ושבעבר לא ניתנה לו הזדמנות להשתקם. כן טען, כי המאשימה לא המציאה לידיו את נוסח התנאי שאותו היא מבקשת להפעיל, ולפיכך לא ניתן להפעילו.

עוד הפנה הסנגור לעובדה שנאשם 3 היה עצור החל מיום 17.12.12 ועד ליום 28.10.13, מאחר ולא הצליח לגייס משך תקופה ארוכה את סכום הערבות שנקבעה כתנאי לשחרורו. לאחר מכן נעצר נאשם 3 בשנית ביום 23.12.13, עקב הפרת תנאי המעצר. לפיכך, ביקש הסנגור להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם.

השלמות טיעונים

22. בדיון מיום 05.06.14 הודיעו באי-כוח הנאשמים על הסכם סולחה שהתגבש בין משפחת המנוח למשפחות הנאשמים, במסגרתו סוכם כי משפחת המנוח תפוצה בסכום של 300,000 ₪, שמתוכם הצליחו הנאשמים לגייס, עד לאותו מועד, סכום של 220,000 ₪.

23. בדיון מיום 07.07.14 הביע בא-כוח המאשימה התנגדותו לטענות הנאשמים המתבססות על נסיבות שלא פורטו בכתב האישום, שלא הוכחו בבית המשפט ושאים הסכמה לגבי אמיתותן. כך, למשל, נטען כי אין כל הסכמה שהמנוח היה חשוד בהשלכת הרימון לעבר בית הנאשמים, שהמנוח היה חברו הקרוב של נאשם 1 או שהירי בוצע לשם אזהרה.

באשר לעונש המאסר המותנה העומד לחובת נאשם 3, בא-כוח המאשימה ציין כי בשל העיכוב בטיעוני הנאשמים לעונש, גיליון המרשם הפלילי שהוגש בעת שטענה המאשימה לעונש אינו מעודכן, ושבזמן הרלוונטי הסנגור לא הביע כל התנגדות להגשת גזר הדין.

דין והכרעה

24. אין חולק כי קדושת החיים והערך החברתי שמהותו הגנה על חיי אדם הם אדניה של חברה מתוקנת. יפים לעניין זה דברים שנאמרו בע"פ 6988/12 **ראובן נ' מדינת ישראל** (27.09.12), ולפיהם **"התכלית השורשית ביותר של הדין הפלילי היא ההגנה על קדושת החיים; חיי האדם הם ערך עליון שיש לכבד, ועליו על בתי המשפט לגונן"**.

עוד נאמר בעניין זה, בע"פ 7637/05 יוסף נ' מדינת ישראל (5.7.2007):

"לקדושת חיי האדם, מטבעה, שמור מקום בשורה הראשונה של ערכי כל חברה אנושית, וישראל בכלל זה; שאם אין חיים, חברה מנין. קיפוד חיי אדם מחייב מאסר לשנים ארוכות".

וקודם לכן, בע"פ 399/89 מדינת ישראל נ' זלום, פ"ד מו(2) 187:

"האמונה שלנו בקדושת חיי אדם חייבת למצוא את ביטוייה גם בענישה של עבריין ובהדגשת משמעותו של כל קיפוח של חיי אדם בעינינו".

25. כך, בשל עליונותו של ערך קדושת החיים, הגישה בימינו היא, כי גם על מעשים של שימוש בנשק שלא הסתיימו בקטילת חיי אדם יש לנקוט גישה מחמירה ומרתיעה, וזאת בשל הסיכון הרב הטמון בהם להתממשותה של תוצאה קטלנית. עמד על הדברים בית המשפט העליון בע"פ 5982/08 יותם כהן נ' מדינת ישראל (22.04.09), באמרו:

"חומרתי של העבירות הכרוכות בשימוש פסול בנשק, והמסר הציבורי-חינוכי הנדרש לביעורן, מחייב מדיניות ענישה מחמירה ובלתי מתפשרת, שניתן וראוי לסייגה רק בהתקיים נסיבות אינדיבידואליות חריגות ויוצאות דופן של הנאשם".

26. באשר לעבירות האיומים בביצוען הורשע נאשם 3, הנאשם 3 ביקש במעשיו אלה לפגוע בזכותו של נאשם 3 לקיים קשרי חברות ולשוחח עם מי שהוא חפץ בקרבתו, וזאת באמצעות הטלת מורא ופחד. מעשה בריונות זה מהווה פגיעה בערכים חוקתיים, ובהם הזכות לאוטונומיה ולחירות, והוא מסוג המעשים המערערים את אושיות הסדר הציבורי.

נסיבות ביצוע העבירות, מדיניות הענישה הנוהגת ומתחמי הענישה ההולמים

נאשם 1

27. ביחס למעורבותו של נאשם 1 והעבירות בהן הורשע, ובראשן עבירת ההריגה, ניתן לומר כי קשת הענישה המשתקפת בפסיקת בתי המשפט היא אכן רחבה, אלא שמגוון זה אינו נובע משרירותיות אלא מן הגיוון בנסיבות ביצועה של עבירה זו, לרבות השוני בהלך רוחם של המבצעים ובמידת האשם.

28. במקרה דנן נסיבות הביצוע הן חמורות. מדובר במעשה נקם לו קדמו פעולות של תכנון והכנה, תוך שנאשם 1 קושר עם אחרים לבצע את המעשים. באשר למניע יש לציין, בניגוד לנטען על ידי סגורו של נאשם 1, כי אין בפני בית המשפט כל אינדיקציה לכך שהמנוח הוא שזרק את הרימון לעבר הבית. מעבר

לכך, לא ניתן להצדיק פעולה של ירי חסר אבחנה לעבר בית מגורים בקיומו של יצר נקמה, ובוודאי שעה שלא מדובר בפעולה של תגובה מיידית וספונטנית. הנאשם 1 הוא שביצע את הירי שהביא למותו של המנוח, הוא שסיפק את כלי הנשק, ולמעשה היה המוביל והיוזם של כלל המעשים המפורטים באישום השלישי. הנזק שגרם במעשיו, נטילת חיי אדם, הוא החמור שבנזקים, וניתן היה לצפות תוצאה זאת מראש לאור השימוש בנשק חם, מספר היריות הגדול והפעלת הנשק על מצב "אוטומט".

29. מן המכלול עולה, כי יש להתייחס לנסיבות ביצוע העבירות כנסיבות שדרגת חומרתן גבוהה מאוד, ולהשוות את עניינו של נאשם 1 למקרים דומים בהם נעשה שימוש בנשק, כך שהתוצאה הקטלנית הייתה צפויה להתממש. יחד עם זאת, איני סבור כי יש מקום ללמוד על מתחם הענישה ההולם כאן ממקרים בהם השימוש בנשק, קר או חם, כוון, תוך החלטה ובאופן מודע, לעבר גופו של אדם מטווח קצר. בעוד המקרים האחרונים קרובים יותר, במישור הכוונה והיסוד הנפשי, לעבירת הרצח, במקרה דנן לא ניתן לקבוע שנאשם 1 כיוון את הירי לעבר המנוח או שהבחין בנוכחותו במקום.

30. בע"פ 1910/13 **עסאם עיד נ' מדינת ישראל** (17.07.14) הקל בית המשפט העליון בעונשו של מערער אשר הורשע, במסגרת הסדר טיעון שהושג בתום הליך הוכחות, בעבירת הריגה ובשתי עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, והעמידו על 16 שנות מאסר תחת עונש של 23 שנות מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי, אשר קבע כי מתחם הענישה הראוי לעבירת ההריגה לבדה עומד על 12 עד 18 שנות מאסר. באותו מקרה דובר בעבירות שבוצעו על רקע של סכסוך קרקעות בין שתי משפחות, כאשר במהלך עימות פיזי בין המנוח ושניים נוספים לבין המערער, בחצר הוריו של המערער, דקר האחרון את השלושה באמצעות סכין, גרם למותו של המנוח ולפציעתם של האחרים.

31. בע"פ 6375/11 **ישי סגן נ' מדינת ישראל** (14.08.14) נדחה ערעורו של מי אשר הורשע, על-פי הודאתו, בעבירות של הריגה וחבלה של ממש ודינו נגזר לתשע שנות מאסר בפועל. באותו מקרה המערער הצטרף לקטטה שהחלה טרם לכן, במהלכה חבט בראשם של שניים באמצעות קסדה שהייתה על ראשו, גרם למותו של אחד ולפציעתו של אחר.

32. בע"פ 3004/12 **פארס טארבין נ' מדינת ישראל** (20.02.14) נדחה ערעורו של מי שהורשע בשתי עבירות הריגה ובעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, ושדינו נגזר, במסגרת הסדר טיעון שהושג לאור קשיים ראייתיים, לעשר שנות מאסר בפועל. באותו מקרה דובר בסכסוך בין משפחות שהתפתח לכלל תגרה וירי ממארב, כאשר קבוצת אנשים שהמערער היה בתוכה ירתה לעבר שני קורבנות העבירה.

33. בע"פ 7651/11 **עבד אלכרים ג'האלין נ' מדינת ישראל** (29.09.13) הורשע המערער, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות הריגה, פציעה בנסיבות מחמירות, נשיאת נשק וקשירת קשר לביצוע פשע, ונגזר עליו, בין היתר, עונש של 13 שנות מאסר בפועל. באותו מקרה קשר המערער קשר עם קרובי משפחתו לפגוע באדם שתקף, במהלך תגרה בשל ויכוח בענייני נהיגה, את אחד מהם. מעשה הנקם תוכנן על ידי הקושרים, ובמהלכו רדפו המערער וקרוביו אחר רכבו של התוקף, שעה שהמערער היה מצויד באקדח.

המערער ירה לעבר הרכב 3 יריות, כשקליע אחד פגע באדם ששהה עם התוקף ברכב, והרגו.

34. בהשוואה למקרים שפורטו, ובנסיבותיו של המקרה דנן, ובמיוחד לאור השימוש בנשק חם והאופן בו בוצע הירי, סבורני כי **מתחם הענישה ההולם את מעשיו של נאשם 1 נע בין 10 ל-14 שנות מאסר בפועל**.

נאשם 2

35. נאשם 2 נטל חלק במעשה ההכנה שקדמו לירי, כשהוא מסייע בידי נאשם 1 לנקות את אחד מכלי הנשק, תוך מודעות לכוונתו של נאשם 1 לעשות שימוש בנשק. נאשם 2 היה חלק מן הקשר לירות לעבר בית המנוח, אף כי לא נטל חלק בירי עצמו. מנקודת מבט זו, מעשהו חמור יותר בהשוואה למקרים אחרים של עבירות נשק, שלצידן לא עמדה עבירה של קשירת קשר לעשות שימוש בנשק, ולפיכך גם לא נגרמה התוצאה הקשה של נטילת חיי אדם. ודוק, בתי המשפט חזרו ועמדו על החומרה והסכנה הנשקפת מעבירות הנשק, לכשעצמן, לשלום הציבור ולביטחוננו, ומקל וחומר ניתן לקבוע, כי חומרה זו מתעצמת כאשר הסיכון מתממש, כפי שקרה בענייננו (ראה: ע"פ 4595/13 **עלי זובידאת ואח' נ' מדינת ישראל** (06.07.14)) (להלן: "**עניין זובידאת**").

36. סקירת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות נשק בכלל, ובפרט במקרים בהם בוצע באמצעות הנשק ירי באזור מגורים, יכולה ללמדנו על המתחם ההולם במקרים חמורים יותר, בהם עבירת הנשק הביאה להתממשות תוצאה קטלנית.

37. **בעניין זובידאת**, קבע בית המשפט העליון, כי אין פגם במתחם ענישה הנע בין שלושים חודשי מאסר לחמש שנות מאסר בפועל, אשר נקבע לגבי המערערים שהורשעו בעבירות של נשיאה והובלת נשק, ירי באזור מגורים, איזמים וקשירת קשר לביצוע פשע. באותו מקרה, על רקע סכסוך בין משפחות, קשרו המערערים קשר להגיע לחצר ביתו של המתלונן, בן אותה משפחה, ולבצע ירי מאקדח בכוונה להפחיד או להקניט את המתלונן ו/או משפחתו. בהמשך לקשר, ולצורך קידומו, הם הצטיידו באקדח ובתחמושת, ובאותו היום הגיעו ברכב אל חצר הבית, כשהאקדח ברשותם. בעודם נוסעים ברכב, הם נכנסו לחצר הבית, בזמן שהמתלונן ובני משפחתו ישבו במרפסת הבית בקומת הקרקע. המערער 2 ירה מבעד לחלון הרכב מספר יריות, וכתוצאה פגעו מספר קליעים בקירות הבית ובחלון, וגרמו נזק.

בית המשפט המחוזי הטיל על המערערים שם עונש של 42 חודשי מאסר בפועל ו-18 חודשי מאסר על תנאי, אולם בית המשפט העליון, הגם שאישר את המתחם שנקבע, החליט להפחית מעונש המאסר בפועל, עקב נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, והעמידו על 30 חודשים.

38. בע"פ 2044/13 **שי בן שטרית נ' מדינת ישראל** (19.02.14), נאמר בהקשר דומה:

"בית משפט זה אישר אף עונש של 40 חודשי מאסר בגין שימוש בנשק קר לצורך פתרון סכסוכים [ע"פ 5153/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.2014)], פסקה 12 והאסמכתאות הנזכרות שם]. זאת ועוד, עיון בפסיקתו של בית משפט זה, הגם שכל מקרה שונה בנסיבותיו באופן טבעי, מעלה כי במקרים בהם נעשה שימוש בנשק חם לפתרון סכסוכים, גם אם לא נגרם נזק ממשי לגוף הושתו עונשי מאסר מכבידים [ראו והשוו: ע"פ 3623/11 פרעוני נ' מדינת ישראל (26.11.2012), שם אושר עונש מאסר של 45 חודשי מאסר בפועל; ע"פ 2957/10 אלאטרש נ' מדינת ישראל (30.5.2012), שם אושר, ברוב דעות, עונש של חמש וחצי שנות מאסר]."

39. נכון הוא, כי הנאשם 2 לא נטל חלק בירי עצמו, כך שלכאורה יש מקום להתייחס אליו כמי שעבר עבירת נשק בלבד. יחד עם זאת, וכפי שאמרתי לעיל, לאור ידיעתו בדבר כוונותיו של נאשם 1 והיותו חלק מן הקשר, ובמיוחד לאור התוצאה הקטלנית, שמעשיו שלו תרמו להתממשותה, יהיה נכון להעמיד את מתחם הענישה ההולם את מעשיו על הטווח שבין שנתיים לארבע וחצי שנות מאסר בפועל.

נאשם 3

40. לגבי נאשם 3 יש מקום לקבוע שלושה מתחמי ענישה נפרדים, הנוגעים לשלושת האישומים בהם הורשע: מתחם המתייחס לעבירות האיומים, מתחם המתייחס לעבירה של אי מניעת פשע ומתחם נוסף המתייחס לעבירה של הפרת הוראה חוקית.

עבירות האיומים

41. בפסיקת בתי משפט השלום, בהם דנים על-פי רוב בעבירות מסוג זה, ניתן למצוא קשת רחבה של ענישה, ובה גם עונשים של מספר חודשי מאסר בלבד, ולעיתים אף זאת בדרך של עבודות שירות.

42. בת"פ (שלום ב"ש) 8188/08 מדינת ישראל נ' אוהד פּרץ (10.03.10), הוטלו 5 חודשי עבודות שירות על אדם שהורשע בעבירות של סחיטה באיומים ופגיעה בפרטיות, בכך שאיים על גרושתו ועל מעסיקה, במטרה לגרום לגרושתו לאבד את מקור פרנסתה.

43. בע"פ 7083/12 מדינת ישראל נ' פטריק כהן (02.12.13) הוחמר עונשו של אדם שהורשע בעבירה של סחיטה באיומים, על-פי סייפת הסעיף, ונקבע ל-24 חודשי מאסר בפועל תחת שלושה עשר וחצי שגזר עליו בית המשפט במחוזי. באותו מקרה דובר בנטילת סכומים של 2,500 ש"ח ו-900 ₪, וזאת באיומי אקדח ובתואנה "טפשית" שטיבה לא הובהר בפסק הדין.

44. בת"פ (שלום י-ם) 21767-12-13 **מדינת ישראל נ' אליהו נעים** (01.06.14) נגזר על נאשם שהורשע בעבירות של סחיטה באיומים (רישא), תקיפה ואיומים, עונש של 16 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס. הנאשם שם איים על אחר כי יפגע בו אם לא יעביר לו חלק מעסקי חברה שבבעלותו, איים עליו, הכה בו באגרופיו, בעט בו ונגח בפניו, בנוכחות ילידו של המתלונן. בנוסף, הוביל הנאשם את הנפגע למקום צדדי, שם חנק אותו ואיים עליו שוב כי יפגע בו אם לא יעביר לו חלק מרווחיו בחברה.

45. בת"פ (שלום רחובות) 386-09-13 **מדינת ישראל נ' מרק מושאילוב** (09.02.14), הורשע הנאשם בעבירות של סחיטה באיומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש והפרת הוראה חוקית, ונדון ל-8 חודשי מאסר בפועל בגין מעשיו. באותו מקרה, לאחר שהנאשם הלווה כסף למתלוננת ובנה, ומשאיחרו בתשלום החוב לאחר הודעת הבן כי אין בכוונתו להמשיך ולשלם, איים הנאשם על הבן ועל האם, יחד עם נאשמת נוספת. זאת באופן בוטה וממשי במספר הזדמנויות שונות ואף באמצעות אנשים שונים. הנאשם אף הגיע באחת מן ההזדמנויות לביתם של הלוויים, היכה את בתה של המתלוננת ובעט ברגליה, לאחר מכן אף אחז בפניה של המתלוננת והפילה על הקרקע.

46. סקירה זו מלמדת, כי במקרים חמורים פי כמה, בהם הופגנה אלימות פיזית, הוטלו עונשים פחותים משנת מאסר. גזרי דין אלה אמנם לא ניתנו בהתאם לתוואי הקבוע בתיקון 113 לחוק העונשין, ורובם ככולם ניתנו במסגרת הסדרי טיעון ולאחר הודאת הנאשמים. יחד עם זאת, מאחר ואין בהם נימוקי שיקום מהם ניתן להסיק כי מדובר בעונשים יוצאי דופן החורגים משיקולים של הלימה, אין אלא לראות בהם ביטוי למגמה כללית שעל פיה ניתן להתוות את מתחם הענישה בעבירות "קלות" יותר על-פי טיבן, ושאינן כוללות נקיטה באלימות פיזית.

47. לסיכום נקודה זו, אני סבור כי מתחם הענישה ההולם את נסיבות המקרה דנן, בכל האמור לעבירות האיומים, נע **בין מספר חודשי מאסר ל-18 חודשי מאסר בלבד.**

אי מניעת פשע

48. באשר לעבירה של אי מניעת פשע, יש מקום לבחון את טיבו של הפשע שלא נמנע ואת התוצאה אותה ניתן היה למנוע. במקרה דנן, נאשם 3 ידע על כוונתו של נאשם 1 לעשות שימוש בנשק, נכח במקום בעת מעשי ההכנה ולא עשה דבר על מנת למנוע את הירי, או להזהיר את בני הבית אליו כוון הירי. שבסופו של דבר, אילו היה נאשם 3 פועל כנדרש ומדווח לגורמי האכיפה על כוונת היורים, ייתכן ומותו של המנוח היה נמנע.

49. בהתייחסו לעבירה זו התבטא בית המשפט העליון בע"פ 5544/13 **פלוני ואח' נ' מדינת ישראל** (06.01.14), כי:

"אכן מדובר בעבירה מורכבת המעוררת קשיים מסוימים עליהם עמד בית משפט זה במספר הזדמנויות [ראו למשל: ע"פ 5204/07 אבוסמור נ' מדינת ישראל (3.9.2007), פסקאות 12-16; ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל (12.1.2011), פסקה 70]. אכן, ייתכן כי האיזון הרגיש הנדרש במסגרת דיון בעבירה זו יוביל למסקנה כי בנסיבות מסוימות יהיה מקום להגדיר מתחם ענישה נמוך יותר מזה שהגדיר בית המשפט המחוזי בעניין שלפנינו, וזאת בהתאם לסוג הפשע אשר הנאשם לא מנע ובאמצעים הסבירים הנדרשים למניעתו של אותו פשע. אלא שדעתנו היא כי במקרה שלפנינו, כאשר הפשע הינו ייצור מטעני חבלה, נשיאתם ושימוש בהם בניסיון להזיק לחפים מפשע, וכאשר אי מניעתו באה לידי ביטוי בנוכחות הנאשמים בעת ייצור המטענים, בנוכחותם בעת ההחלטה להביאם לכדי שימוש ובמתן אכסניה לתכנון הכולל של המעשים, הרי שמתחם הענישה שקבע בית המשפט לכל אחת מהעבירות - בין מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל - הינו הולם ומתאים לנסיבות העבירה".

50. סבורני כי גם במקרה דנן, כאשר הפשע הוא ירי לעבר בית מגורים, שסופו בנטילת חיי אדם, יש מקום לקבוע מתחם ענישה דומה, הנע בין מספר חודשי מאסר אשר יכול ויבוצעו בדרך של עבודות שירות, ל-18 חודשי מאסר בפועל.

הפרת הוראה חוקית

51. עיון בפסיקת בתי המשפט מעלה כי מדיניות הענישה לגבי עבירה זו, שהעונש הקבוע לצידה הוא ארבע שנות מאסר, וכאשר מדובר באירוע יחיד של הפרת צו, מסתכם במספר חודשי מאסר בלבד. (ת"פ (שלום אילת) 35101-06-10 מדינת ישראל נ' שחר בניטה (25.05.11); ת"פ (שלום קרית גת) 41932-08-13 מדינת ישראל נ' יצחק ילאו (24.12.13); ת"פ (שלום ראשל"צ) 1283-09 מדינת ישראל נ' רפי רוקח (22.02.10)).

52. בנסיבות המקרה דנן, בהן מדובר באירוע יחיד של הפרת תנאים, וכאשר פרט לשהייתו של הנאשם 3 מחוץ למקום החלופה הוא לא ביצע עבירה נוספת, אני סבור כי אין להחמיר מעבר למקובל, ויש להעמיד את המתחם על הטווח שבין מספר חודשי מאסר ועד לשנת מאסר בפועל.

נסיבות העושים

53. נאשם 1 הוא בחור צעיר, יליד 08.11.92, ונסיבות חייו מפורטות לעיל תחת מסקנות שירות המבחן. מעבר לכך, הוגש לעיוני מכתב החתום על-ידי אחד ממוריו בבית הספר התיכון, ולפיו בהיותו תלמיד התנהלותו של נאשם 1 הייתה טובה וחיובית. כן הוצג מסמך מאת מחלקת הרווחה של הרשות בה הוא מתגורר, ממנו עולים פרטים אודות מצבה הסוציאקונומי של משפחתו, ואודות מצבו הבריאותי של

נאשם 1; ומסמכים המעידים על שירותו הצבאי של אביו, עלי, על פועלו של האב כמתנדב במשמר האזרחי ועל מצבו הרפואי.

54. נאשם 1 הודה בעובדות כתב האישום, לאחר שקוימו מספר דיוני הוכחות, כאשר מן התסקיר ניכר כי הוא מתקשה ליטול אחריות מלאה למעשים, ועדיין מחזיק ביצר הנקמה כנימוק המצדיק את המעשים במידה זו או אחרת.

כן יש לציין, כי חרף גילו הצעיר של נאשם זה, עומדות לחובתו ארבע הרשעות קודמות, בגין עבירות רכוש, אלימות ואיומים.

55. נאשם 2, יליד 1989, הוא נעדר עבר פלילי. מעבר לכך לא הובאו ראיות ולא נטען דבר באשר לנסיבותיו האישיות. גם נאשם זה הודה בעבירות במסגרת הסדר טיעון, ולאחר שקוימו מספר דיוני הוכחות.

56. באשר לנאשם 3, יליד 10.05.80, לחובתו 11 הרשעות קודמות, וכן תיק נוסף בהן נקבע כי ביצע את העבירות, אולם בית המשפט נמנע מהרשעתו. העבירות בהם הורשע בעבר, הן בעיקר עבירות רכוש, סמים, איומים ואלימות. הרשעתו האחרונה היא מיום 04.03.14, בגין עבירת איומים שהתבצעה בשנת 2010. מעבר לכך לא הובאו בפניי ראיות נוספות לעניינים נסיבותיו האישיות.

גם נאשם זה הודה בעבירות במסגרת הסדר טיעון, ולאחר שקוימו מספר דיוני הוכחות.

57. באשר לעונש המאסר המותנה שהוטל על נאשם 3, גילונו מלמד כי במסגרת הרשעתו האחרונה הוטל עליו עונש מאסר מותנה בן חודש ימים, לתקופה של שנתיים, לבל יעבור על אותן הוראות חיקוק בהן הורשע, קרי - עבירת איומים. מכאן, שמדובר בעונש בר הפעלה במקרה דנן.

58. עוד יש לציין, בנוגע לכלל הנאשמים, את מכתבו של עוה"ד רשיד הייב, אחד מחברי ועדת הסולחה, לפיו הליך הסולחה נמצא בשלבי סיום, כשבמסגרתו הצליחו הנאשמים לגייס עד כה סכום של 220,000 ₪, מתוך סכום הפיצוי עליו הוחלט, בסך 300,000 ₪.

גזירת הדין

59. סוף דבר, אני מטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1 -

א. שלוש עשרה (13) שנות מאסר, מתוכן **אחת עשרה (11) שנים לנשיאה בפועל** שימנו מיום מעצרו 6.12.13, ואילו היתרה על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שנאשם 1 לא יעבור בפרק זמן זה עבירת אלימות או נשק מסוג פשע ששורשע בגינה, לרבות עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע.

ב. פיצוי ליורשי המנוח בסך 150,000 ₪, לתשלום בעשרה תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 01.01.15. אי תשלום אחד מן התשלומים במועד יעמיד את כל סכום הפיצוי לתשלום מיידי.

הסכום יופקד בגזברות בית המשפט ויועבר ליורשי המנוח בהתאם לרשימה שתועבר על ידי הפרקליטות.

נאשם 2 -

שישים (60) חודשי מאסר, מתוכם **ארבעים ושמונה (48) חודשים לנשיאה בפועל** בניכוי ימי מעצרו בתיק זה, ואילו היתרה על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שנאשם 2 לא יעבור בפרק זמן זה עבירת נשק מסוג פשע ששורשע בגינה, וכן עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע.

באשר לחישוב ימי המעצר, יגישו הצדדים הודעה מוסכמת תוך 10 ימים.

נאשם 3 -

א. עשרים ושניים (22) חודשי מאסר, מתוכם שנים עשר (12) חודשים לנשיאה בפועל, בניכוי ימי מעצר מ - 26.12.12 עד 27.10.13 ובנוסף 23.12.13 ועד היום ואילו היתרה על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שנאשם 3 לא יעבור בפרק זמן זה עבירה מן העבירות בהן הורשע בתיק זה.

ב. הפעלת עונש המאסר המותנה שהוטל על נאשם 3 בת"פ (שלום צפת) 52999-03-11, במצטבר לכל עונש אחר. **בסך הכול יישא נאשם 3 שלושה עשר (13) חודשי מאסר בפועל.**

זכות ערעור לבית המשפט העליון.

ניתן והודע היום ט"ז אלול תשע"ד, 11/09/2014 במעמד הנוכחים.

תאופיק כתילי , סגן נשיא

גזר הדין הוקרא ע"י כב' השופט אשר קולה;

אשר קולה, שופט

החלטה

בנסיבות העניין ושעה שנגזרו על הנאשם מס' 3 שלושה עשר חודשי מאסר בפועל ואילו עד כה הוא היה עצור כ- 18 חודש, אשר כמובן מן הדין שימנו מתקופת מאסרו, הרי שסבורני שאין זה מידתי שלא לשחררו לאלתר.

עם זאת ובהסכמת הסנגור, אני מורה כי הנאשם מס' 3 יהיה במעצר בית מלא עד ליום 14.9.14 בשעה 14:00 בבית אביו מר עלי הייב ת.ז. 54460761 בטובא זנגריה.

כמו כן, יחתום מר עלי הייב על ערבות בסך ₪ 7,500 וזאת להבטחת שהייתו של הנאשם 3 בביתו.

ניתנה והודעה היום ט"ז אלול תשע"ד, 11/09/2014 במעמד הנוכחים.

אשר קולה, שופט